

Διονύσης Καρατζάς

ΠΛΑΤΕΙΑ ΧΡΟΝΟΥ

☆

Ένα τραγούδι

Ένα τραγούδι παλεύει μέσα μου
από πουλιά με τὰ πουλιά.

Ένα τραγούδι
τώρα που ὁ ἥλιος γεμίζει χρώματα
κι ἀποχαιρετάει τὸν κόσμο.

Οἱ μέρες μας

Οἱ μέρες μας ἀρχίζουν σὰν ποτάμια.
Ποτὲ δὲ θυμόμαστε τὶς ὄχθες τους.
Σὰν ποτάμια ἀγνωστες οἱ μέρες
μᾶς σημαδεύουν τὰ μέτωπα
μ' εὐγένεια.

Καὶ μεῖς πάντα τὶς χαιρετᾶμε σὰ φῶς
μὲ μαντήλια βαθιά.

Πῶς μεγαλώνει ἡ μέρα

Ἡ μέρα μεγαλώνει μὲ τὸ χαμόγελο τῶν
κοριτσιῶν.

Ἡ μέρα μεγαλώνει μὲ τὶς ἀπλὲς κου-
βέντες τῶν πουλιῶν.

Ἡ μέρα μεγαλώνει μέσα στὸ χῶμα μὲ
τὰ λουλούδια.

Χορὸς μὲ τὸ νερό

Δὲν εἶχαμε μονάδα νὰ μετρήσουμε τὸ
νερό.

Τὸ χορτάσαμε στὶς χουφτές
καρπὸ

καὶ χορέψαμε γύρω στὴν αὐλὴ τῆς χα-
ρᾶς μας

μὲ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν γιὰ χρώματα
σὰν ντύμα τῆς ψυχῆς μας
καὶ σὰν γύμνωμα τῶν ἐποχῶν.

Σοῦ μιλάω

Σοῦ μιλάω γιὰ τὴν πέτρα που φύτεψαν
στὴν πόρτα μου

στὸν γιό μου —
μιὰ γραμμὴ τοῦ κόσμου

Γελάει τὸ παιδί μου
γελάει ἡ μέρα
τραγουδάω ἐγὼ
στὸ γαρύφαλλο που ἀνοιξε φωτεινὸ
σὰν οὐρανός.

☆

γιὰ τὸν φράχτη που στήσανε στὴν αὐ-
λὴ μου

γιὰ τὴ νύχτα που ἀγρίεψε τὴν ὥρα
σοῦ μιλάω.

Σώπαινε
περιμένω
αἶριο

νὰ περάσει τὸ παιδί νὰ μοῦ δώσει νερό.

Σὲ θυμάμαι

Σὲ θυμάμαι
που πήρες τὶς πέτρες στὴν ἀκροποταμιὰ
λέξεις ἀπλὲς

καὶ τὶς πέταξες στὸν κόσμο φῶς.

Σὲ θυμάμαι
πόσο ὠραῖος ἦσουν.

Θέλω νὰ γκρεμίσω αὐτὸ τὸ σπίτι.